

CIPRUS

KALI MERA SZASZ AGAPITI AKROATESZ MASZ! Amit most hallottak, görögül annyit jelent: jó reggelt kívánok, kedves hallgatóim! Nem akarok dicsekedni, de elmúlt éjjel szótáraztam össze a konyhánkban, rá is ment az éjszakám. Azt is görögül kéne mondanom, hogy kész átverés, de sajnos azt már nem tudom.

A történet azzal kezdődik, hogy a feleségem jó 10 napja azzal jött haza: heuréka, találtam egy csodálatos last minute utat Ciprusra, nagy árengedménnyel, ezt ne hagyjuk ki. Az utazási iroda neve, múltja biztosítéknak látszott arra, hogy nem csalódunk, és főleg garantált az oda és visszaút. Időben értünk Larnaca repülőtérére. Villogni akartam görög tudásommal, és mondtam az asszony-nak, tudja-e, hogy Larnaca magyarul szarkofágot jelent. Hozzátettem, ezek után ki tudja, hol fogunk lakni. Azt hittem, szellemes vagyok, pedig Kasszandra voltam.

Az elegáns pálmafák francia nevét viselő szállodához érve dalra fakadtam. Nem az a bolond, ki megszámol egy csillagot. A feleségem értetlenül nézett rám, hogy jut ez most eszembe. Feleletül

ráböktem a bejáratra, mely felett két csillag jelezte a besorolást, melyet Pesten a prospektus és a jónévű utazási iroda is 3 csillagosnak hirdetett és adott el.

A portán egy kedves unszimpatikus hölgy megtudva, hogy a magyar csoport vagyunk, elszedte az útleveleinket, és közölte, hogy egy hét múlva, az elutazásunkkor kapjuk vissza, ha a tévé távirányítóját leadjuk. Kezembe nyomott egy kulcsot, és azt ismételtette: depandansz, depandansz. Én először azt hittem, hogy ez valami program estére, és közöltem, hogy nem táncolok. Aztán kiderült, hogy ez csupán a szárnyépületet jelenti, amely egy cseledlépcsőn közelíthető meg, és nem a tengerpart-ra, hanem egy szűk utcára nyílt, pontosabban diszkóba az egyik ablak, szemégyűjtőre a másik.

Most szokatlan módon arra kérem gyengébb idegzetű hallgatóimat, hogy kapcsoljanak át valamelyik adóra, ahol zenélnék, mert a köznyugalom megzavarására alkalmas felkavaró mondatok jönnek.

Megnézünk az apartmant. Kiderült, hogy minden helyiségében vastagon áll az előző vendégek által behordott tengeri homok, melynek egy része föl-alá futkosott, tudniillik hangya volt. Nálunk itt hon most hoztak törvényt arról, hogy védett rovar a hangya, úgy látszik, Cipruson ez már régen így van, és ezért nem irtják. Valamennyi szeméttartó tele volt, a szekrénypolcok ragadtak a kiöntött

üdítőitaloktól, csikkek heverték szanaszét. A harmadik ágy egy összecsuksukható kempingágy volt, mely éjszakánként ha a fiam megmozdult, vele együtt össze is csukódott. Mivel Ricsi teniszezik, és nem jógázik, ezt rossz néven vette. Amúgy is ébren kellett maradnia, hisz a 20 cm-es ágymagasság nem volt akadály a hangyák számára.

A fürdőszoba román stílusú volt. Egy darab 25-ös égő a tükör fölött, ami azért is praktikus, mert nem csak borotválkozni nem lehet mellette, de az sem látszik, hogy koszos a kád. Nincs piperepolc, fiam szerint azért, mert eddig ide csak öregek jártak műfogsorral, amit pohárban az éjjeli szekrényen is lehet tartani. Ezek szerint 10 évvel jöttem korábban. A leszakadt törülközőtartó cukorspárgára felfűzve lógott az ajtógombon.

Az érkezés délutánján megjelent a szálloda portáján csinos, kedves és okos telepített idegenvezető-nőnk. Csalódottak nem csak mi voltunk. Bügyi községből érkezett egy trió. Három jól megtermett magyar, akik kijelentették, hogy hazajövetel után felkeresik az utazási iroda flancos belvárosi irodáját, és csúnya szavakat fognak mondani a dolgozóknak. Az idős úr kijelentette, hogy ő három ágyra fizetett be, és nem kempingágyra. A másik úr fejlett műszaki érzékről tett tanúbizonyságot: azt ajánlotta, hogy kérjek a portán egy ajtót, azt tegyem be a kemping ágy matraca alá, és így az majd nem tud összecsuksukódni. Hiába, lele-

ményes a magyar, de ezzel nem kéne visszaélni. Az idegenvezető nő személyesen is megnézte éjjeli menedékhelyünket – mint aki nem először hallott ilyet –, nyugtázta a többiek panaszát is, és megígérte, hogy értesíti az irodát.

Eljött az este, a vacsora ideje. Feleségem a többiekkel együtt befizette a 16 ezer forintot, mely a fejenkénti, hét vacsorát fedezte. Miután Pesten azt mondták, hogy svédasztal lesz, én azt kerestem az étkező teraszon. A főpincér rábökött egy asztalra, hogy szerinte az svéd, mert úgy rakták össze, és majd azon ehetem, ha akarom az egyféléte menüt, amit elénk tesznek. Ekkor már majdnem azétdurant a fejem, de még megvártam, hogy a nagyon éhes öregúrnak, aki elsőnek ült le, mit hoznak ki. Előétel gyanánt egy kistányéron letettek egy gyanús színű kenőcsöt, mely úszott az olajban. Én azt mondtam, legjobban, ha elteszi másnapra, nagy meglepetéssel, és ez bizonyára napotaj. Főfogásnak egy csirkehónaljat adtak, leöntve valami fehér szósszal, rizzsel és répával. A desszert két gombóc vizes fagyalt volt. Ekkor már kiment nálam a biztosíték. Miután bekaptam több vényomáscsökkentő- és dilibogyót, felugrotam az akváriumra, melyben a fizető vendégnek járó polipot tartották, eljártam egy szirtakit, és az általam ismert összes kultúrnyelven elkezdtem kiabálni: vagy adják vissza a félpanzió árát, vagy engedjenek választani!

Ekkor szerencsénkre megérkezett bájos idegenvezetőnk, és megbeszélte az éttermi főnökkel, hogy ha nem kedvünkre való az üzemi konyhai menü, kaphassunk helyette legalább egy bolognai spagettit.

Hogy jót is mondjak az irodáról, egy hét leteltével időben hazahoztak, ami magyar viszonylatban nem semmi. Itthon felhívtam feleségem figyelmét arra, ha jövőre utat választ, semmi esetre se fizessen be a méregdrága túlélő szafarira, mert nekünk az már megvolt.

GÁZTÁMADÁS

Először is bocsánatukat kérem, hogy ma reggel másodlagos frissességű témával traktálom Önöket. Annak idején, október elején, szilárdan elhatároztam, hogy beszélni fogok a magyar demokráciát ért gáztámadásról.

Tekintettel arra, hogy a magyar demokrácia in vivo – élőben – még senkivel nem jött szembe, ezért személyesítsük meg őt, és nevezzük, mondjuk Schwartz néninek, aki a Dob utca 11-ben lakik. Abban a házban, melyet október 12-én éjjel gáztámadás ért.

A Dob utcai öreg bérház lakói, ezen az éjjelen, arra ébredtek, hogy ömlik a gáz a házban. Evakuálásukat rendőrök vezényelték. Schwartz néni – úgyis, mint magyar demokrácia – kapta magát, ahogy volt, földig érő hálóingben, félig bealtatózva rohant az utcára, úgy, hogy még a fogsorát sem tette be. Schwartz néni, hogy úgy mondjam, genetikailag is gyűlölte a gázszagot. Az sem vigasztalta különösebben, hogy a hideg utcán, karon ülő gyermekével mellette vacogott szomszédasszonya is.